

„...tüstént felhajtotta az odú jól álcázott ajtaját, hogy mielőbb figyelmeztethesse üldözőit a rájuk leselkedő veszélyekre, és amellet, hogy feladja magát, egyúttal haladéktalanul felhívja a figyelmet »az általános részvét szükségességére«, valamint arra, hogy »az ezzel kapcsolatos közleményt lehetőleg azonnal be kell olvasni a rádióban.«.”

Ez a három mondat, amely a *Herman, a vadőr* című novellából való, azt hiszem, minden fejtegetésnél ékeesebb példáját adja Krasznahorkai László írásművészetének, annak a súlynak, amit ez az írásművészet képvisel, s amely ténylegesen egyedülálló a mai magyar irodalomban. Ha belegondolok, milyen „közleményeket” olvasnak be manapság nap mint nap a különböző rádiókban, tényleg nem tudom, kínomban zokogjak vagy nevessek-e. Krasznahorkai nagyon jól tette, hogy annak idején „felhajtotta az odú jól álcázott ajtaját”, hogy figyelmeztethesse, ha nem is csak az üldözőit, de az olvasóit is, a rájuk leselkedő veszélyekre.

Ennek ellenére, be kell valljam, él bennem valami szomorú sejtetem, hogy ez a figyelmeztetés, „úgy általában”, az utolsó utáni pillanatokban érkezett, nincs már kinek és hová üzeni, mondom, úgy általában, mert ez az egész itt körülöttünk, bárhová nézünk, úgy fest, mint Herman a végzetes sortűz után, akinek szitává lyuggatott testét „már csak a záporozó golyók tartják a levegőben”.

JÁSZ ATTILA

azégfelé

*Mielőtt a halott Van Gogh szemét barátja lecsukta volna,
sárga napraforgókat látott benne
megmerevedve, amint a hullámszó, skizofrén dombok közt
utolsó erejükkel az ég felé emelik fonnyadt fejüket.*